

Enkele beschouwingen bij het recente werk van Leo Jacobs.

Schilderen is voor Leo Jacobs een avontuur. Als een artistieke ontdekkingsreiziger startte hij jaren geleden zijn tocht die hem via onstuimige kleurzeeën, bruisende en kolkende verfstromen uiteindelijk naar rustiger water zou brengen.

Vroeger baande hij zich met grote fysieke kracht een weg naar zijn ultieme doel, het schilderen. Schilderen was een gevecht met de verf, het canvas en de gegevenheden van het eigen lichaam. Het was een lichamelijk gebeuren dat tegelijkertijd intuïtief en emotioneel was. Sommige werken hadden een extatisch karakter en leken als in een roes tot stand te zijn gekomen.

De compositie spatte uiteen op het doek dat werd overdekt met een dikke, pasteuze en abstracte structuur.

Nog steeds is schilderen voor Leo Jacobs die figuurlijke strijd waarbij hij als in een aanvalsgolf en met de borstel in aanslag driftig naar het doek toe stapt en er even snel weer van wegloopt om de gedane ingreep te overschouwen.

Maar de recente resultaten van dit intens artistiek proces lijken aan te tonen dat het gevecht van vroeger nu veeleer dans geworden is. De schilder lijkt vriendschap te hebben gesloten met het doek. Het wordt zachter behandeld, minder druk bewerkt. Er treedt versobering op in beeldvulling en compositie.

De rijke, verzadigde en ondoordringbare verflagen worden transparanter.

In een aantal werken hebben de gestuele verftoets, het intensieve gekras en het horror vacuï plaats gemaakt voor een bijna egale basisstructuur waarbij onderliggende lagen en tinten, weliswaar sober en subtiel, een grotere rol spelen. Ze fungeert als een muur waarop met waterige drippings en vertikaal gekras als de grafische registratie van een seismografisch toestel verder gewerkt wordt. Er worden breuklijnen op aangebracht die dominant aanwezig zijn en de compositie bepalen. Het beeld wordt daardoor helderder en overzichtelijker en lijkt soms een geometrisch karakter te krijgen. Vroeger doken deze abstract-geometrische elementen eveneens op maar waren meestal beperkt tot de rand van het werk of waren aanwezig als rechthoekige beelduitsneden. Nu bepalen ze de structuur van sommige werken.

Door de aanwezigheid van brede donkergekleurde vlakken onder of boven in het beeldvlak gaan sommige schilderijen op landschappen gelijken.

De zwaartekracht lijkt bezit genomen te hebben van het werk en verdringt de all-over painting structuur van vroegere creaties.

De rol van de fundamentele schilderkunst waarvoor Leo Jacobs enkele jaren leek gekozen te hebben lijkt teruggedrongen. Het objectkarakter van de schilderijen is verminderd en het bijna obsessievolle bezig zijn met de act van het schilderen is vervangen door een meer rationele aanpak.

De recente evolutie in het werk van Leo Jacobs toont ons dat zijn verkenningstocht in het land van de schilderkunst nog niet is afgelopen. De beslistheid en de beredeneerde passie waarmee hij ons deelachtig maakt aan nieuwe mentale landschappen en artistieke horizonten zijn hiervoor het beste bewijs...

Wordt vervolgd.

Raf Coenjaerts

Contemplations on the recent work of Leo Jacobs.

Painting is like an adventure for Leo Jacobs. Like an artistic explorer he started on a journey which, having crossed tempestuous seas of color, sparkling and swirling rivers of paint, would eventually bring him towards more tranquil waters.

In the past he would clear a way towards his ultimate goal, the painting itself, by using great physical force. Painting used to be a struggle with the painting, the canvas and his own physique. Back then it really was a physical event at the same time bulking with intuitivism and emotion. Some of his work was characterized by an ecstatic nature and seemed to be created in a flush of creativity.

The composition burst apart on the canvas leaving behind a thick, pasty and abstract structure.

Leo Jacobs still has this figurative battle with the canvas. With his brush held high, he steps up to the canvas passionately and then, almost instantly, steps away from it to overlook the result.

The recent results of this intensive process however indicate a dance rather than a battle. The painter seems to have formed a friendship with the canvas. It's being treated in a gentler, less aggressive way. Sobriety enters in image and composition.

The abundant, saturated and impenetrable layers of paint have become more transparent. In some of the paintings the gesture like touch, the intensive scratching and the horror vacuum are being replaced by an almost smooth basis structure in which underlying layers and tones, sober and subtle as they may be, are of the utmost importance. This basis structure is like a wall on which watery trickles and vertical, seismographic scratches are being applied to. Lines of fissure are omnipresent and determine the whole of the composition, resulting in a more transparent and clear image. Sometimes it even gets a hint of geometry. Those abstract geometrical elements were already there in the past, but they were limited to the edge of the painting or found their expression in rectangular excisions. Now however they seem to determine the structure of some of the paintings.

In using large dark-colored surfaces, some of the paintings seem to resemble landscapes. Gravity seems to have taken possession of the painter's recent oeuvre and supersedes the all-over painting structure of his earlier creations.

The roll of fundamental painting seems to be repelled. The object oriented character of the paintings is less extant and the almost obsessive approach towards the act of painting itself has given way to a more rational approach.

The recent evolution in the art of Leo Jacobs shows us that his expedition through the land of painting is not over yet. The determination and the rational passion with which Leo Jacobs imparts us with new mental landscapes and artistic horizons serve as the best proof...

To be continued.

Raf Coenjaerts

Willebroek 5 februari 2006